

LA TUIES

—Jo no sé com no es cansa de pendre sempre el mateix, senyoret. Al matí, te; a la tarda, te; i sempre, te... te... i te!

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA, PLAMANTE Y ILUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
 (SALE HOY)

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta ahora es sin hilista para recrear la vista

Vosotros, como sois unos intelectuales de tres y no nada os pensais que acabo de escribir una bestieza más grande que un artículo del Profeta Elías. Pues, badiá. Yo ahora me he tirado a la galena — y no os voyais ahora a pensar que me refiero a la mujer de ningún doctor — porque la vecina que tengo encima, en el buen sentido de la palabra, está loca con eso del *broadcasting* y demás mandangas. Con un aparato que hice utilizando un pote de leche condensada marca "El Pagés", una llave para abrir latas de sardinas, una olla inservible y diez céntimos de pez dulce, me he construido un aparato que tengo conectado con el sommier de mi cama y, con aquella buena fe, me dedico a pescar la onda.

Ya he oído la Radio Barcelona, la Radio Catalana y la Radio Llofrú. Estoy triste porque ya no canta Fortunio Bonanova ni da conferencias femeninas Arrietas, pero, en cambio, cada tarde contemplo un par de partorricillas delante de las cuales se hace sensible la antena del sin hilista meñé entusiasta.

Sí, señores. Cuando mi vecina está en el balcón tomando el fresco, yo salgo a mi ventana y le digo:

—Acabo de pescar la onda de Watercruit, en Inglaterra de Arriba. ¡Si hubiese usted visto que cosas más bonitas tocaban!

—¿Que tocaban?

—"Los colonos", paso doble veraniego, que, como usted ve, resulta de aquello más de actualidad.

—¿Y se apercibe bien?

—Verá — hago yo — hasta las ligas, nada más.

—¿Como?

Hago ver que no la encuentro y le digo:

—Hace poco, la señorita Elena Bosque ha recitado una poesía muy sentimental.

—¿Ah, sí? ¿Como se titulaba?

—"El conejo". ¡Usted no se puede figurar "El conejo" de Bosque lo bonito que resulta!

Después, para distraerla, la digo el siguiente verso:

—¿A que no sabe usted en que se parece la radiotelefonía al corazón de una casada?

—No, porque como aun estoy en estado de merecer, no sé el corazón de una casada como es.

—Pues, igual que los otros. Las hay que lo tienen más grande y las hay que lo tienen más chico.

—No acierto.

—Pues, muy sencillo. El corazón de una mujer casada — y de muchas solteras — se parece a la radiotelefonía en que ¡la te sin hilo!

Después se me ocurre otro, pero para no ofender sus castos oídos, me lo calló. Es éste: ¿En que se parece un médico especialista en males de aquellos, a un radioescucha?

¿No caéis, verdad? Es que sois unos sudados. Cosas del tiempo. Pues allá va la solución: En que unos y otros *las ondas* por aquí, *las ondas* por allá...

Otro de más malo. ¿Quien inventó la radio?

David. ¿No se acuerdan que empleó la honda para matar a Goliath?

Para darme pisto y hacerle la competencia a Ibañeta Jaso voy a fundar un periódico de radiotelefonía para señoras solas, que se titulará "T. S. H." (Totes sense fil). Haré un tiraje que dejaré tamañito al *A B C* y a *La Vanguardia*.

Si me vaga, os mandaré un número para que veáis

que a mí, en eso de la radio nadie me empetá la bazuca. Recaditos a Aldaz, que hasta se permite el lujo de sufrir accidentes automovilísticos y a la Escolástica, del "Edén", que ahora con las vacaciones pondrá más carnes.

RUFASTA,

Radio escucha y radio fila.

NOTICIAS DE OCHO POR CIENTO (1)

Ha aparecido un nuevo periódico semanal que se titula T. S. F. A pesar de que su nombre hace creer que se trata de un nuevo órgano de la fusión, el semanario en marras está dedicado exclusivamente a la promoción del mah jong entre las clases pasivas. El nombre del periódico se refiere al número de páginas, que son seis, y el título es la abreviatura de *it sis full's*.

El Ateneo del Putxet ha encargado al distinguido folk lorista señor Xirinaes un ciclo de conferencias sobre el tema "El renec a la conca de Tremp". Se teme un lleno, que diría el otro.

Amablemente invitados por el Presidente de la Casa del Pueblo de Cuello Blanco, asistimos a la velada que en honor del ilustre jefe del partido se celebró el domingo pasado.

Hubo baile de sociedad, carreras de sacos, cucafías y concurso de calzoncillos. Al final, el secretario del Comité Local de Juventudes Deportivo Radicales disertó sobre el interesante tema "La influencia de los cabeza y colas en los sucesos del sesenta y nueve".

(1) Suponemos que nuestros lectores convendrán que estas noticias tienen interés.

O.C.O.

Próximamente se pondrá a la venta un libro del más alto valor literario, original del culto escritor señor Parcerisas. Se titula "El magreo en la prehistoria" y está avalorado con interesantes citas, originales de su señora esposa Doña Paca Melarla.

ACUDIDOS NUEVOS DE TRINCA

¿Cuál es el silo más armonioso?
 ¡El silo... fón!

O.O.O.

¿En qué se parece una burra cuando... vamos, cuando la está queriendo un burro, a la Plaza de Cataluña?

En que tiene un metro dentro.

(Si la burra no tiene un metro, poco se le falta. Y el que nos lo discuta, que vaya a tomar la medida).

O.O.O.

¿Por qué no es lo mismo un pollo asado que el Ateneo Barcelonés?

Porque el pollo tiene dos alas y el Ateneo varias (Sala de billar, sala de café, sala de hacer el tanto... etcétera, etc.).

O.O.O.

¿Y entre una flauta y una botella de champán?

Este es relativo, como las teorías de Einstein. Si la flauta es de madera y la madero no es del tronco, entonces, *es de-rama...* y como el champán también *es derrama...* pues, velay.

O.O.O.

¿En qué se parecen los encuadernadores de libros a los confiteros?

En que trabajan en pastas.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 3056 A

SURT ELS DIJOUS

COM ES TORNA EL MON!

Quan aquest modest hortolà baixa a Barcelona a la recerca de xafarderies, s'atura, regularment, en una torreta de Sant Gervasi, molt discreta, confortable i amagada, on les parelletes assedegades d'amor troben refugi tranquil, comoditat, i, a més, cosa que no deixa de tenir la seva importància, aigua corrent a doïjo.

La mestressa, propietària no tant sols del negoci, sinó inclús de linmoble on té instal·lada la seva lucrativa indústria, és, com ja pot suposar el llegidor, una dona experimentadíssima i capaç de donar lliçons de corridologia fins a n'en Basseda i a n'en Colorets.

L'altra tarda, varem anar a visitar-la i començarem a parlar de la llibertat de costums d'avui en dia.

—No me'n parli, no me'n parli, deia la bona senyora, que vostès encara no ho saben bé, com està Barcelona!

—Que no ho sabem? Prou! Prou!

—No tan bé com jo. Miri, l'altre dia, repassant les habitacions, vaig constatar un fet que em va

fer escruixir. A cada habitació, sap? hi ha un potet de vaselina, per si és necessari recorre a n'allò de la penetració pacífica. Doncs, bé. Creurà vostè que, en un mes, de les cinc habitacions n'hi havia quatre on no se n'havia gastat gens ni mica?

—Ja és un detall.

—Oh! Doncs, esperi's. A la cinquena habitació n'havien gastat un xic. Oloro el pot, i res, més val no parlar-ne.

MURMURACIONS

S'ha parlat molt, als banys, aquests dies, del casament d'una noia que feia furor pel Passeig de Gràcia la passada temporada i de pas altres coses amb els xicots, que nosaltres no expliquem perquè ja saben vostès que som gent austera i morigerada.

El cert és, que malgrat els seus desfavorables antecedents, va enganxar per fi un xicot que, si no tenia gaire fortuna, va voler carregar amb el passiu que li havien deixat els promesos precedents, passiu que, si no s'havia fet més aparent, era perquè ella, molt experimentada, coneixia totes les pràctiques hidroteràpiques i les utilitzava quan no li acabaven de sortir bé aquelles magistrals retirades en les que s'havien acreditat els exèrcits moscovites.

—Sí, deia comentant el casament una banyista, vaja un partit. Saps on han anat a passar la lluna de mel? A Martorell. Un viatge de línia estreta.

—Bé, respongué una altra xicota. Ja hi tenia dret el nuvi, a trobar quelcom estret, durant el viatge.

L'AMOR I L'INTERES

El darrer sorteig ens va reservar una agradable sorpresa. Varem treure dotze duros a la rifa. Com que nosaltres som gent entenimentada i incapaç de gastar-nos els diners en coses inútils, varem acordar, per unanimitat, anar-los a reventar en una casa de senyores de preu, cosa que suposem que el llegidor, i fins la llegidora, si és overta... de potències, trobarà molt enraonat.

Varem, doncs, agafar el tranvia, i, cap a Sant Gervasi manca gent.

Allà, en un piset capritxós i elegantment decorat, la mestressa ens presentà una casadeta que, de tan en tan fa una fugida per guanyar-se un bitllet.

Xerrant, xerrant, varem acabar per resultar mig coneguts.

—Escolta, li diguerem, així tu deus conèixer a la Fulana?

—Ja ho crec. Vaja una mala... persona.

La noia no digué persona. Empleià un altre terme amb el que la gent del ferro designa certa figura del joc de cartes.

—Es una qualsevol, que va per cap diner amb el primer que troba...

—Caram!

—Sí senyor, sí. Tal com te dic. I a n'això no hi ha dret. Perquè jo, que una dona se'n vagi amb un home perquè li dona deu duros, ho trobo molt bé. Ara, anar-se'n de franc amb el primer que passa...

L'hortolà de Sant Boi.

—Què mires?

—Res, pensava en què aquet ocell, abans devia haver estat un home, perquè tots e mbusquen lo mateix.

UN NEGOCI FABULOS

EN un Círcol aristocràtic de la Rambla — res de la "peixera"; més amunt — uns senyors, tot prenent cafè, parlen de la repatriació de les accions dels tranvies.

—Deu ésser un negoci enorme!, diu un dels contertulis.

—Oh! respòn un altre. De més grossos en connec. Ja veureu, quan el Metro arribi fins al Pla de la Boqueria...

—I el tren de Sarrià? Allò sí que ha d'ésser un riu d'or!

—Doncs, espereu-vos. I les companyies d'electricitat? Els beneficis que fan són colossals.

—Tot això, comparat amb altres afers, diu llavors un tercer, és cosa d'un tres i no res. Si sapiguessiu els guanys del Bar Canaletes, quedariu escruixits.

—Es que hi han negocis que, amb poc capital, donen rendiments enormes...

—No ho creieu. En tota empresa comercial, el factor diner té una importància definitiva. Jo no crec en aquests negocis que es fan amb poc capital...

—Que no? Doncs, mireu: jo tinc una xicota coneguda, que no més amb un llit, que li va costar quaranta duros, ja n'ha guanyat més de deu mil...

Van Bolla.

NOVEL·LA BREU

AGATA la bella, Agata la magnífica, en un dels angles del saló revellit, auster, severament autocràtic i rígid, triomfa com un castell de focs d'artifici, amb la policromia del seu trajo detonant, amb el plomall bellugadís de l'or en tòfones del seu cabell sedós, amb els dos abims absorbents de les seves ojives, amb la nota sagnant dels seus llavis, partits a tall de ganivet.

Vibra com un crit en la quietut.

I, per damunt de tot, com una pirueta, el seu riure picarolesc, desenfadat, irreverentment procàs, en aquell ambient hipòcrita de distinció enmatllurada.

—Ah, si no fossin els seus milions— diu una dama afrosament pinçada de vermelló i embadurnada de “crème”.

Agata en sap totes les gradacions de la moral de les velles pintades, i, airoamentencavalcada en els seus milions, frueix la delícia de les irreverències estridents.

Un vals lent, cadenciós, inicià la festa.

Agata, sola, recolzada en el seu silló, xarrupa a petits glops el te olorós i encén displicent un diminut “Klonaris”.

Lentament, al volt de les seves

cames superbes, formant diadema al ritme de la seva pitrera desvergonyida, s'han anat agrupant els més vells i els més joves dels convidats.

Ella, alegre, enjogassada, està per tots, i per cada u troba la paraula esperançadora.

Però Agata no vol dançar. Parla, escolta, riu, passa el temps en una intranscendència dolça, inefable...

Tots la creuen fruita de camí, mes cap d'ells, en les seves llargues esperes per abastar-la, hi ha pogut apagar la sed.

Un vell sàtir, despitat, lúbric, llença la insinuació mortificant:

—No cal pas que vos hi amoineu: Agata, és inassequible per nosaltres pobres mendicants.

Pica més alt, més alt... A mi m'han parlat de unes reials jornades...

I el vell sàtir, riu babejant, sàdic, fruit en l'orfebreria de la seva injúria...

Agata, el cap apoiat en el raspall, el pit enlairat, les cames creuades l'una al damunt de l'altra, mira de cua d'ull al seu inofensiu i mal intencionat ofensor, i murmura lentament:

—Te raó, te raó, senyor Canons...

—Agata!

—Es veritat: senyor Bremón, dispensi. S'ha d'estar molt amunt per

...caigué als meus peus plorant...

6 — LA TUIES

parlar amb mi. Si jo li expliqués aquesta història que vostè m'ha recordat!

—Es diu que és molt interessant!

—Oh! Molt, molt!... Escoltin:

Estiuejava jo a Deauville. Cada dia, després del bany, a l'hora demoníaca i sensual del crepuscle, agafava l'auto i a tota marxa, la mà al volant, cercava en les muntanyes foranes un recó solitari on fruir l'inefable plaer de la solitud.

Sovint, darrera el meu "Rolls", es disparava un "Daimler" a mb reial anagrama a la portella.

Erem molt innocents. Jogavem a fet.

Una tarda, fugint bosc endins per despistar al meu perseguidor, vàreig veure'm sorpresa per la presència d'un home jove, brut, estripat. Els seus cabells negres, rebels, s'entortulligaven en mil anelles, damunt la seva testa ascètica. Begut de carns, sortit de pòmul, li ballaven les pupil·les dins de les conques com dos follets. En la caverna dels seus llavis exangües, detonava l'esfalt d'unes dents blanquíssimes.

Els braços, com dues aspes de molí, li penjaven balders fins sota els genolls.

Les cames se li retorsaven com sarments aferrades l'una a l'altra.

En veurem sola davant d'aquell vagabond vàreig llençar un crit d'angoixa.

El meu perseguidor, el del "Daimler", acudí amatent a la meua veu.

Dos homes es trobaren l'un enfront de l'altre. El vagabond llençà el foc de la seva mirada damunt de l'intrús. Un revòlver diminut lluí en la destra de l'aristòcrata.

Un crit de "no!", va sortir de la meua gola.

El vagabond, d'un bot saltà sobre el seu enemic i d'un mos li feu abandonar l'arma. Després el deixà en un despreci suprem i mentre el meu enamorat perseguidor fugia esporuguit, aquell home espellifat, trèmol d'emoció, em mirava, em mirava...

Vàreig treure'm dels dits i del coll les meves joies, i,

—Teniu, són vostres — li vàreig dir.

Ell, enfredorit, pres d'un saccejament epilèp-

tic, creuà sobre el pit ensorrat els braços com aspes de molí, acotà la testa i caigué als meus peus plorant sordament, plorant per dintre, mossegant-se els llavis per no traïr-se.

—No!... No!... Per què les joies?

I se'm quedà mirant embadalit, dolorós, en una súplica esborronadora.

—Llavors?...

—Un petó! Un petó! I després... l'eternitat.

—De genolls, com un natzaré arrossegant la

creu damunt les retorsades espatlles, se m'apropà i besà amb fruïció la meua roba.

—Alceu-vos, bon home.

—No!... Així!...

Als vostres peus. Que bé que hi fa! Quina dolçor!... Quin ben estar!...

I els seus llavis, goluts, es clavaren en el meu tornell, en les meves corbes, en els meus genolls, en una adoració de petons fets carn viva.

La seva testa negríssima retallava's

damunt de la blancor de la meua carn amb duresa de retaule.

I ell besava, àvid, assedegat... xuclava i rexuclava com un faune.

—Prou! Deixa'm! — vàreig cridar.

—Perdó... perdó! — suplicà—. Mai havia besat cap dona... Mai!... Mai!... Ara soc feliç!... feliç!...

—No... no encara! Vina.

I en la remor gronxada del brancatge, em vàreig entregar tota... tota... tota...!

ooo

Dos dies després, la premsa relatava un fet misteriós.

"Ahir, en un bosc de les afores de la vila, es va suïcidar un indocumentat, disparant-se un tret sobre el cor. Es dona el cas inexplicable de què l'arma amb què va donar fi a la seva vida pertany a una de les primeres cases reials d'Europa."

ooo

No he trobat mai més ningú que m'estimés com aquell vagabond.

Es una història ben estranya, veritat, aquesta que m'haven recordat d'unes reials jornades?

Laura Brunet.

...i en la remor gronxada del brancatge...

ELS POSTRES DE LA CONXITA

LA Conxita, una teixidora de Sans que no més té catorze anys i ja té xicot, se'n va, al sortir de la fàbrica, a una botigueta de queviures del carrer de Galileo i allà compra el sopar per ella i sa mare.

L'altra tarda estava proveint-se com cal i ja havia comprat varies coses quan, de prompte, digué:

—Ara, posi'm un xic de fruita per postres.

—Vol un plàtan? — interrogà, maliciós, el botiguer.

—No, avui no, digué l'espavilada Conxita, que després de sopar vindrà el meu xicot.

K. BRITET

ANTOLOGIA DE FRASSES POPULARS

POSAR LES PERES A QUARTO

EN aquells temps feliços en què no hi havia impost d'inquilinat, ni aparells de radiotelefonía, ni partits de futbol, ni cap de les calamitats modernes, vivia al desaparegut carrer de la Fenosa una vella que es guanyava la vida venent fruita al portal de casa seva.

Malgrat els pocs cèntims que recollia, encara mantenia a una néta que s'havia quedat orfa feia alguns mesos i que era més bonica que un sol. Tenia setze anys i es deia Laieta, però si per lo xamosa i desenrotllada que era semblava tenir-ne vint, en canvi qui només l'hagués sentida, l'hauria pres, per lo innocent que era, per una criatura que encara va al col·legi de primera ensenyança.

Mes per aquells indrets rodolava l'esperit maligne, i aquest era en Jaumet, un aprenent de cà'n Ginabreda que era més entremaliat que fabricat a mida.

Avui comprant-li dos quartos de raïm i demà mitja lliura de préssecs, el xicot hi va començar a agafar confiança i, com que la entrada de la escaleta era bastant fosca, sempre que hi trobava oportunitat, allargava els dits més de lo que les lleis de l'honestitat aconsellen i, quan la noia no s'hi oposava massa, li ensenyava certes pràctiques recíproques que, per lo vist, li devien interessar molt.

Un vespre, l'àvia de la Laieta degué notar quelcom anormal, puix va cridar-la apart i li digué:

—Escolta, filleta, mira que avui m'han dit una cosa de tu, que m'ha disgustat molt...

—Ai, ai! Què li han dit, iaia?

—Que diu que un jove que ve a comprar-te fruita estava aquest vespre al teu costat... i que no feia gaire bonic lo què estaveu fent.

—Ai, ai, si total em deia que les meves peres eren molt bones...

—Ah, sí? Que les ha tastades?

—Sí... iaia molts cops.

—I a quan els hi fas pagar?

—A ral.

—Doncs fes-me el favor de dir-li que si un altre cop l'atrapo fent el que feieu avui, baixaré i li posaré les peres a quarto!

L'arxiver de Llofriu

—Es podria saber perquè portes aquest mone-der tant gros, nena?

—Prou, maco: per ficar-hi tot el que vulguis.

LA ENJOGASSADA

LA Riteta era una bona noia, en tota la extensió del mot. Però tenia tanta afició a les criatures que, de vegades, de massa carinyosa que era, feia papers ridícols.

Aquesta afició, fou la causa de què la traguessin de la casa on estava de minyona, i això que la noia treballava de ferm, no tornava tard els diumenges, ni xerrava massa amb les veïnes.

Els senyorets eren casats feia cinc anys i tenien un nen molt bufó que tot just en tenia tres. La Riteta li anava tot el dia a darrera, fent-li festes, donant-li bombons i acaronyant-lo.

Un matí, el senyoret es va quedar a casa perquè no es trobava gaire bé. Quan es donà compte de què la Riteta només es preocupava de la criatura, i a n'ell el deixava abandonat, va enrabiar-se de debó i tragué al carrer a la pobre noia.

Al migdia, la senyoreta tornà de passeig.

—I la Riteta? — preguntà al veure que la rasp no hi era.

—L'he tret de casa — respongué el marit secament.

—I ara! Per què?

—Perquè s'ha passat tot el matí tocant-me el nano...

Bit Tola

—Quina vista més hermosa des d'aquí dalt.

—Jo trobo que es véu millor panorama des d'aquí baix.

EL VESTIT VERMELL

AQUELL vestit, vermell com la barretina d'un pagès, que deia en Pitarra, ja havia estat causa d'un disgust. Quan la Conxita se'l va veure posat, no li va agradar i no el volia dur. Però la seva mare era una dona enèrgica i després de unes quantes bufetades, la va deixar plenament convençuda de què aquell vestit era de lo més bonic i elegant que podien inventar els millors modistos parisencs.

Però estava vist que aquell vestit havia d'ésser causa de moltes desgràcies. Passaren uns mesos i, un jorn, la mare de la Conxita es donà compte de què aquesta es marejava amb excessiva freqüència, no tenia gana i la panxa se li inflava d'una manera gens sospitosa.

Després de molts rodejos, la Conxita acabà per confessar que les sospites de sa mare eren certes.

Aquesta, després de cridar, plorar i agafar el tradicional atac de nervis, va preguntar:

—Però com és possible que a tu et passés una cosa així?

—Aquell maleit vestit en té la culpa!

—Què dius, ara, santa cristiana?

—Sí, mama, sí... Fa tres mesos varem sortir a passejar pel camp amb en Ricardet. En aquestes veïem un toro. En Ricardet em va dir:

—Treu-te aquest vestit vermell, que t'envestirà!

—I què va passar?

—Que me'l vaig treure i el toro no va envestir-me, no...

—Ah, no?

—El toro, no, però en Ricardet, sí!

K. Briola

LES APARIENCIES

EN aquest món està demostrat que no hi ha res escrit sobre gustos i cadascú s'arregla com vol.

Una demostració incontrovertible d'aquest axioma és en Carlets, jove "corrido" quines aficions a les xicotes per partida doble és ben coneguda.

En Carlets és partidari d'aquella teoria que afirma que en el món, millor que una dona sols hi ha una cosa: dues dones, i la posa en pràctica sempre que pot. Això sí, dissimula el seu refinament perquè no mormurin.

—Sí, Conrad, sí, deia l'altre dia un habituat del "Continental" a un company de cafè. En Carlets és molt viciós, però sap cobrir les apariencies.

—Les apariencies? interrogà l'altre. Qui són? Aquelles dues germanes rosses que van amb ell els matins pel Passeig de Gràcia.

Van Bolla.

— Si ve el procurador a cobrar el lloguer, faci'l passar de seguida, que avul tinc ganes de pagar-li tres trimestres.

L'ENCIS DE LA DONA

La escena es desenrotlla al "Lion d'Or". En una taula del recó parlen intellectuals, periodistes comediants i altra gent per l'istil, tota, com és natural, molt aficionada al famellam.

—Oh! La dona! esclama un poeta. La dona és el ser més perfecte de la creació. La dona és la vida! La dona és una perla!

—Sí, interromp un gazetiller de teatre. Es una perla, que s'ha de pescar dintre de l'ostra.

A LES CURSES

Diumenge, al Hipòdrom, un grup d'habituaats i habituades contemplava les incidències d'un dels concursos i un senyor, d'uns quaranta cinc anys, feia grans elogis del seu jockey.

—Es admirable, digué. Munta d'una manera espatarrant i no l'he vist mai escorre's un cop dalt de l'euga. Ah! Si jo fos com ell, hi ha que veure el partit que jo tindria entre les senyores!

UNA DESVERGONYIDA

PER la Rambla, les mans a la butxaca, el barret fins a les orelles i regalimant-li la suor a grosses gotes per la cara, en Faust—que no tenia res que veure amb el de la Marguerida— es passejava ple de ràbia i d'engúnia.

Realment, la que li havia passat, era massa grossa. Ell tenia una amigueta, la Mercè, xicota de profundes conviccions en lo que fà referència a evitar l'escàndol. La noia no volia anar amb ell ni a Les Planes, que vé a ésser com una mena d'Escola de Bosc de l'amor no sacramentat, ni a cap hotel amoblat, per discret que fos. Tenien doncs que utilitzar el despatx, on feien setmana anglesa. En Faust demanava la clau al porter, dient que s'havia descuidat un treball urgent, la Mercè hi pujava al cap d'una estona i, assumpte arreglat.

Però aquella tarda, quan els dos aimants, ell en mànega de camisa i ella abillada de Eva—sense fulla de pàmpol— s'estaven entregant a un exercici tant agradable com conegut, van trucar a la porta.

Catàstrofe!

En Faust, en un moment, llençà tota la roba de la Mercè dintre d'un arxivador de fitxes, amagà a la noia en un armari americà, molt gran, que hi havia, i sortí a obrir.

Era l'amo.

—No tinguis por, tonta. Estem sols i no vindrà ningú.

—A mi què m'explica! Prou ho sé jo, que vindran!

—Caram! Què fa vosté per aquí, Faust?

—Veurà. El copiadador fa una pila de dies que està per passar i jo he vingut a posar-lo al dia...

—Vagi, home, vagi, feu paternalment el burges. Ja el faré passar el dilluns pel meritori. Descansi, caram, o vagi-s'en cap al cine...

I en Faust no havia tingut més remei que guillar, deixant a la seva Merceneta, que en aquells històrics moments era més aviat una Mercè bruta, tancada dintre l'arxiu...

D'aquell epissodi feia quatre hores... Què hauria passat? S' hauria mort per asfixia? L'hauria trobat el seu principal? Com s'ho hauria prè? Aquells moments d'angoixa eren terribles.

De prompte, una mà es posà familiarment a l'esquena d'en Faust.

Era la Mercè!

—Ai, Gràcies a Déu! Respiro! Com n'has sortit d'allà?, interrogà, ansiós, en Faust.

—Mira: demanant auxili!

—I qui t'ha obert?

—L'amo!

—I t'ha vist nua?

—Es clar!

—Éts una desvergonyida, cridà llavors en Faust en el comble de la indignació. Mira que tenir la barra de presentar-te nua davant d'un home! Mai més voldré sapiguer res de tu.

I, molt digne, continuà Rambla avall.

B. Orrango.

HI HA QUE DISTINGIR

LA Carmeta és la raspa més caia de totes les raspes que a l'"Iris Park" van — mirin, què m'ha sortit, sense voler: una imitació d'en Maragall de la mateixa manera que molts cops, i també sense voler, ens surt la trencadura davant d'una senyora maca—. Es alta, ben plantada, bonica, i té un temperament d'aquells capços de rendir la més formidable fortalesa masculina.

Això sí, pobre del que s'enreda amb ella. De grimegia, en el sentit més complert i absolut de la paraula, ja n'admet, ja, però és més exigenta que un empleiat buròcrata. Tothom que vulgui els seus favors, s'ha d'enmotllar a tots els seus capricis, que són molts, i trobar bé tot el que fa, sigui com sigui.

—Sí, noia, sí — deia l'altre dia l'Angelina, companya seva de llotja, a una altra amiga que sempre xafardeja—. Amb la Carmeta té d'ésser així. L'home que la vulgui, l'ha de donar per la banda.

I l'amiga de l'Angelina, que és més viva que una centella i més mal intencionada que un Miura, repongué al punt.

—Per quina? Per la de davant o per la de darrera?

S. Arau Hista

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Soció hi publicarem tots els CONTES que se'n envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilinaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'apit!

NO ERA AIXO...

F EIA tres mesos aproximadament que l'Albert, acreditat "corrido" de l'alta societat, es dedicava a empaitar a la Susagna, una gentil dependenta de perfumeria a la que ell comprava el savó d'afeitar-se i les fulles de recanvi.

Sembla estrany, però, en aquests noranta dies, l'Albert no havia pogut aconseguir que la Susagna contestés un sol mot a les ardents frases que a cada moment li adreçava.

—Però, digui'm alguna cosa, al menys!, exclamava desesperat l'Albert un vespre que anava a darrera de la Susagna pel carrer de la Diputació a una velocitat bastant superior a la dels tranvies de la Rambla. Digui'm que em desprecia, que li soc antipàtic, que em té odi, que me'n vagi a passeig... Qualsevol cosa, menys aquest mutisme que em desespera i que no aconsegueixo esbrinar-ne la causa...

Llavors, la Susagna, que era bona xicoteta i no llegia més que el "Patufet" va girar-se i li digué:

—Perdoni Albert, jo sento molt no poguer escoltar les seves paraules. Té de sapiguer que he donat el cor a un altre i, per consegüent...

L'Albert no la va deixar acabar:

—Ah! I per això? li va respondre. No és pas el cor, el que jo vull conseguir de vostè, dona! Ho veu com la gent parlant s'enten?

K. Breta.

NEGOCI RODO

L A senyora Filomena, que de la seva accidentada joventut va sortir-ne amb cinquanta mil duros i una reputació no gaire bona, entreté les hores de la seva vellesa en un xalet de Gràcia on a la tarda es reuneixen a jugar a fet, unes quantes xicotetes i alguns clients assidus, molt discrets i reservats.

Fa poques tardes hi va anar una xicoteta d'uns vint-i-cinc anys, alta, esplèndida, formosa, a demanar feina...

—Bueno — li digué la senyora Filomena — vina així que vulguis... Aquí els senyors et donaran bones propines, saps?

—Ja em fa falta, ja, senyora! El meu marit, pobret, es troba en una situació molt enguniosa... El van treure de la casa on treballava i ara es té de defensar fent de corredor, però a penes guanya res... Cregui que, sinó, jo no vindria pas aquí...

—Pobra criatura! — féu compassivament la senyora Filomena — La casa, saps? és de deu duros, de manera que en un quart guanyaràs més que el teu marit en una setmana... No estarà poc content, ell, quan ho sapiga!...

Kar Panta

...

EL POBRE GABRIEL

E STÁ plenament demostrat que casar-se és el disbarat més gran que un home pugui fer en aquests temps que correm. Ara, que casar-se amb un viuda, és més disbarat encara quasi arriba ja a la bogeria.

I, malgrat això, en Joanet, el nostre amic Joanet, s'havia casat amb una viuda, que, com totes les viudes, es passava matins, tardes i nits repetint:

—Ai, si el pobre Gabriel veiés això! Ell sí que no m'hauria negat aquest regalet que ara et demano!

O bé:

—El pobre Gabriel sí que ho tenia això: no es movia mai de casa. I tu, cada nit te'n vas al teatre!

El pobre Gabriel, com vostès han endevinat, era el seu difunt marit.

Per si amb aquesta mania comparativa, sem-

pre en tó desfavorable per a en Joanet, naturalment, no n'hi hagués prou, ella havia d'associar sempre, al més petit aconeteixement, el nom del difunt.

—Ai, i que li hauria agradat aquesta pel·lícula, al pobre Gabriel! Precisament el que més li agradaven eren els episodis de aventures...

—En Joanet no deia res, per prudència.

Arribava l'hora de sopar i la dona repetia la cançó eterna:

—Aquesta amanida si que li hauria agradat al pobre Gabriel. Era més aficionat a la escarola!

Un vespre, en Joanet va perdre la paciència i decidí donar una lliçó a la dona.

Es ficaren al llit, compliren rigurosament els seus deures matrimonials i, quan ella, presa encara del deliciós èxtasi que deixa l'espasme, contemplava al seu marit amb els ulls mig aclucats, en Joanet exclamà:

—Això sí que li hauria agradat, al pobre Gabriel, oi? Perquè hi devia ésser molt aficionat, no?

R. Atolí

...

LA BARBA

LA senyora Lluisa era una veritable esclava de la moda. Per no mancar a cap dels seus dictats, era capaç fins de quedar-se sense estimar... que era lo que en aquest món li agradava més després, naturalment, de presumir i de xafardejar.

Mireu si n'era capaç, que se'n va estar, més de dos mesos, per conseguir que el seu marit es tragués la barba.

Vostès no ho entenen, oi? Ja els ho explicaré.

El marit de la senyora Lluisa no es volia treure la barba de cap de les maneres. Ella insistia tan com podia, però tot era en va.

I, vetaquí que, bruscament, el bon senyor es sentí prematurament esgotat i incapaç de complir amb la seva muller aquells compromisos tan agradables de omplenar.

A la dècima o dotzava vegada que el marit va haver de retornar la lletra amorosa que li girava la senyora Lluisa, aquesta es cregué en el cas de protestar-la.

—Però què et passa, noi? Tu m'enganyes! Tu tens una querida!

—Et juro — respongué el marit, que no és res de tot això, sinó que em passa una cosa que mai m'havia ocorregut. Demà aniré a consultar un metge.

—Saps de què és, això — exclamà llavors, triomfanta, la senyora Lluisa—. De portar barba! És molt dolent per... fer això, conservar el pel superflu! Ho vaig llegir l'altre dia a "La Vanguardia"!

Davant d'aquestes paraules, l'home feu el sa-

crifici de la seva barba. I aquella nit mateixa — oh miracle! — pogué tornar a quedar com un marit de noms i de fets. Com que aquella nit la senyora Lluisa no li va posar al cafè els polvora antiafrodisiacs que d'amagat barrejava amb el sucre des de feia algun temps...

Back Kaina

...

UN HOME QUE ES JUSTIFICA

MANEL — digué la senyora Rosa quan el seu gendre arribà aquell vespre a sopar—. La conducta de vostè és senzillament inqualificable i jo, en defensa de l'honor ultratjat de la meua pobre filla, tindrè de pendre les més enèrgiques mides.

—Si que li ha sortit bé, aquest discurs — respongué en Manel amb un aire de perfecta indiferència—. Tot això que m'ha dit, ho ha sentit per radiotelefonía o bé ho ha llegit en algun folletó?

—Tot això, home sense dignitat ni vergonya, és molt menys del què es mereix el marit que abandona la seva pròpia muller, per anar a reposar en els braços d'una altra dona.

—Bé va resultant prou bonic, tot això, — continuà dient en Manel—. Al pas que vostè porta, d'aquí tres mesos podrà debutar a la companyia d'en Rojas.

—Manel! — cridà llavors la sogra—. No m'irriti més responnent-me en aquest to. Tots sabem les relacions il·lícites que vostè sosté amb la Júlia, la nostra antiga cambrera, i ja compendrà que això és intolerable...

En sentir aquestes paraules, en Manel es posà a riure com un boig.

—Senyora — respongué—, vaig a justificar la meua innocència. No he tingut absolutament res que veure amb aquesta Júlia, a qui, pobreta, la Natura no va afavorir gens. Aquí té el retrat de la meua querida que, com veurà, és una noia de lo més fi i elegant que corre. Ja compendrà que, disposant d'una dona tan bonica, no hauré tingut pas el mal gust de dormir amb la Júlia...

I ara, després d'aquesta aclaració, espero retirarà les paraules ofensives que m'ha dirigit equivocadament.

Diuen les cròniques, que aquell dia la pisa es va encarrir.

B. Orrango

Conte premiat del número passat

LA OPINIÓ DELS HOMES

BON SISTEMA

AQUELL vespre, en Carlets va arribar tot content a la seva tertulia de l'“Excelsior” i digué als companys que degustaven els fins cocktails tot veient fer el boig a les parelles al sò dels tzigans.

—Ja està, nois, ja està!

—Com? —interrogà en David, el més guapo de la colla—. Ja?

—Sí, noi! Ja saps que la meva mà esquerra no reconeix rival en aquest Barcelona.

—Ja, ja...

—Emperò, no em negaràs que la meva sorpresa es justificada... La Julieta és així com un menjar reservat als déus olímpics...

—Efectivament, noi...

—Però també és una conquesta que té els seus perills... Si això té després alguna conseqüència...

—Tot està arreglat. Ja hem convingut que, a fi de no comprometre-la, cada vegada que vagi a veure-la a casa dels seus pares, entraré per la part de darrera...

K. Pritxet

—Ja aprens força, maca en el taller?

—Sí, senyor: la mestressa, m'ensenyà el tall, i el tallador a tocar les peces.

UN PERILL GROS

EN Frederic — sis anys i mig — estava molt content. Sa mare, que no era cap virtuosa dama, sinó una papallona del “Maxim's”, havia sortit per un recado i l'havia deixat sol al pis. Tenia doncs a la seva disposició una estona durant la qual podria donar lliure curs a la seva febre d'entramaliadures. Curosament, a fi de què no es notés res del que feia, començà a inspeccionar tots els recons de la casa. En un dels armaris descobrí una capseta, lligada amb una cinteta de color de rosa, que deslligà ple d'emoció. Què devia contenir? Bombons? Carmet-los? Xocolata? La va obrir i, oh desillusió! A dintre la capsa hi havia únicament, mitja dotzena d'espongetes quin us i aplicació eren completament desconeguts pel marrec.

Però la criatura va trobar-hi aviat utilitat. Una espongeta d'aquelles, podia perfectament servir de pilota de fútbol, i ja em teniu al nano xutant com si fos un Samitier petit.

En aquest moment entrà la mare del improvisat jugador, llençà un crit d'esglai al veure allò i digué:

—On has trobat aquestes espongetes, dimoniet? Deixe-les! Deixe-les desseguida! Et podries fer mal.

—Mal?, preguntà l'innocenta criatura.

—Ja ho crec! No fa molt temps, una d'igual va ofegar a un germanet teu.

K. Rills.

—Amb una senyora així i un frasco de EROTYL, don “Juan Tenorio” seria una cafetera russa al costat meu.

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

—Ai, reiet, quans s'acabaria de Barcelona
que farem "ki-ki-ri-ki?"

o o o

Baix l'experta direcció del senyor Copèrnic Oliver, vulgarment conegut en el món de les varietés pel "Gordito", ha començat la temporada d'estiu al "Palacio de Cristal", del carrer de la Estrella, degà dels cafès de cambres i lloc de reunió de la gent barrilaire.

Vegin en quins termes s'anuncia:

Palacio de Cristal. — Temporada de verano. — 30 artistas de varietés que alternaran con los jacarandosos acordes del Jazz-Band y Orquestina B. Foglietti. Trucos varietinescos nuevos y sorprendentes novedades con artistas noveles procedentes de la Academia "Gordito". Local veraniego y de alegría continua. — No faltéis a este local, único que será concurrido por su acertada variación de espectáculo y combinas artísticas imaginables y de buen gusto del movimiento continuo.

Després del que precedeix, diguin amb sinceritat si ho faria millor en Chil, que Déu l'hagi perdonat.

o o o

Aquest vespre tindrà lloc l'estrena de la nova revista del "Novelty", que el senyor Serrano, infadigable lluitador, ha batejat amb el nom de "El paraíso perdido".

L'espectacle és divertit i en Serrano ho ha encertat és un paradís perdut que està força ben trobat.

o o o

A c'an "Pompeya", on es veu que no els espanta la calor, també estan en plan de revista nova. Per ara l'anticien amb els signes ¿...?, cosa que segons ens han dit, pronunciada en xec-eslovac fa d'allò més maco.

Això és tot lo que sabem de moment, perquè l'Ariño és discret com una llevadora i no conta res a ningú ni que li ballin la rumba del guarapo.

Entre la Bella Dorita i l'elenco que ahí hi ha, penso que aquesta revista molt ben rebuda serà.

o o o

Per treure la calor a la concurrència, l'empresa del "Turó Park" ha llogat res menys que a la "Boreal Troupe", que són una gent que en saben un niu.

Mirin si fan equilibris que ja no m'extranya gens que jo per pagar el pis, tants en faci a fi de mes.

L'AFARTA POBRES

En pocs dies han tingut conflictes amb el públic en Fleta i en Làzaro, dos dels divos més en boga actualment.

Vaigin amb compte amb el públic aquests artistes de preu que no els envii a fer... gàrgares per aclarir-los la veu.

o o o

El celeberrim doctor Gallego, cansat de curar *corridos* averiats, torna al teatre i està preparant, segons les nostres informacions, una revista que serà de lo més espantant que s'ha vist.

El número de més força serà, segons diu la gent, un quadre del Déu Mercuri de molt bonic argument.

o o o

S'atribueix a la nova empresa dels tranvies l'intent de suprimir les línies de les Rambles.

Trobem l'idea bonica i útil per cert famellam, puix així tindran més puesto per poguer anar trotant.

o o o

Dissabte s'estrenà, al "Barcelona", una comèdia que està força bé i que es titola "Como la hiedra al tronco".

Aquest títol ens recorda un temps, que varem pescar, fent grimegia a cà la Lloro, de bestietes un remat que, "como la hiedra al tronco", se'ns van al tronc arrapar, fins que varen destruir-les posant-nos calomelans.

o o o

Burgos — la terra del formatge — reclama també el seu concert econòmic.

Sens formar part del Govern, vaig acomplaire'ls de grat enviant-los de seguida per recader, port pagat, un aparell de galena per a poguer escoltar

tots els concerts de la Radio-Madrid. No ens podran negar, que amb un concert econòmic servidor, els haurà obsequiat.

o o o

El dissabte al "Espanyol" és va celebrar el benefici del gran Santpere, l'home de les mans polifacètiques i màgiques, i que tantes i tantes simpaties té entre la Barcelona alegre i confiada que vol fer-se un tip de dalls i de riurer.

No cal pas dir que en Santpere tingué una nit collosal, i que tothom va sortir de la vetllada, encantat.

o o o

Al "Edén", amb això de la calor, hi regna bastanta calma i la concurrència no abunda massa. Es qüestió de passar la pujada del estiu, encara més complicada que la de gener.

Encara que jo els afirmi que és un perfecte mussol el qui digui que al estiu ni dona, ni caragol.

o o o

Definitivament, el vell "Continental" desapareix. Sembla que és un malalt que no té cura. Els penyistes estan desesperats i no saben on traslladar-se.

En aquests temps calurosos trobo seria encertat que anessin a fer tertúlia al "Triton" o als "Orientals". Estarien molt fresquets sense haver de gastar rals i unes femelles veurien simplement monumentals.

o o o

Al "Bosch" han reprisat "Ki-ki-ri-ki" i "De la terra al sol", aquelles dos sarqueles que tan varen fer riure als nostres pares.

Especialment la primera, fa molta gràcia a les nenes del barri de Fontana, que riuen com unes bogetes les incidències del argument.

Són nombroses les xicotes que al promès diuen així:

APOLO CONCERT

Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A

50 elegantes artistas 50

30 tanguistas 30

Éxito de las simpáticas rumbistas

Fontes: Rosales: A. Ero: Calderón

Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT

Conde Asalto, 12 - Gran Music-hall - Tel. 3332 A

Gran éxito del nuevo vodevil

Salustiano ponle bien

LA BUENA SOMBRA

Cabaret de primer ordre

Ginjol, 3 (Plaza Teatre)

Direcció artística: J. COMPANY

60 tanguistas 60 - 20 cambres 20

Orchestra American Jazz-Band Clottes

Restaurat econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | **Mont d'Or Meublée**
(VERDURA)
Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 psetes

"LA MASCOTA"
PRIMERA Y ÚNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 0'50 Cda
1. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:
LA NOVELA FRÍVOLA
Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO
Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES
Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL
MARCA REGISTRADA

No vula badar...!
Passen per LA
MUNDIAL abans d'
entrar al bany!
adquiriu un sal-
vavidor per no
anar a l'ona: La-
vaigues per a des-
prés del bany.
Cassa de curació
pels que enope-
guen. Polvos per
matar les sabies
de gotes potes.

CABRES! Si en teniu i
voleu que fu-
gin esverades
com si veïssiu el
llop, compreu la **Lotión Ladil**
que la trobareu per
DOS PESSETES al
Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

LAURA BRUNET
EL TALISMAN
DEL AMOR

L'èxit més gran de la lite-
ratura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Arte de conquistar rápidamente.
- 4.º La Noche Sagrada.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema
complet, independent dels altres

30 céntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos
espavillaren després per obtenir-los.

SARNA (RONYA)
cureu en deu minuts amb el
ULF RETO CABALLERO
Comte de l'Assalt, 86 i centres
específics. **BARCELONA**

PURGACIONES
uretritis y toda clase de afecciones de las
vias genito-uritarias, así del hombre
como de la mujer, se curan pronto y
bien con las tan conocidas
Grajeas Rusas Rovisolf
cuyos resultados se notan a las primeras
tomas.
Casa Segalà, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrún

Superba relació de la vida atzarosa d'aquest gran amorós.

TÍTOLS PUBLICATS: 1.º Dulce cautiverio. — 2.º El buen ladrón. — 3.º La blonda Esthér

Cada quadern és un episodi complet.

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 cts.

Surt els dijous

INGENUITAT

—I ara, nena: això no es fa al mig del carrer.

—Prou que ho sé. Però cada vegada que ho faig, pèsco un promés nou, i per ara ja en tinc dotze que em regalen coses.